

FALUSI MÁRTON

Radiológia

Hallod-e, hangosan élvez el
a földszinti bordély cigánylánya,
látod-e kapualjszörzetét –
sűrű félhomályba szorítva,
kapcsolatunk szűrkezőnájában
laposakat pislant a lámpa?

Téged is kísértésbe visz
a megszólítás eredendő bűne,
elestél a tűzkereszttségben –
leszedem hát a keresztvizet,
e morális permetezőszert
kivágott szerelmed gyümölcséről.

Átsurransz Szenteste délutánján
halászlére és mákos gubára,
Ajtósi Dürer sor, Ho Si Minh-ösvény,
egyik láb, másik láb, vizitelsz,
féloldali karácsonyfabénulást
diagnosztizálsz mindkét lakásban.

Terebélyesebbet választotok,
keresztfába gyümölcsöt oltó asszony,
két valóra válik az eszmei hányad
fizikai oszt- és szorozkodásnál,
valóban elválnak, mekkorát szakít
határainkból a hó helyezkedése.

Együtt faragtuk be talpába
ezt a félméteres kis fenyőt,
felcicomáztad a felét, ünnepünk
formakényszeresen viselkedik –
mindvégig csúcsformában maradtál,
akár egy templomi váza, kegytárgy.

Szélvédőmön lecsapódik a pára,
fújatok meleg levegőt, beszállsz,
egyik láb, másik láb, fokról fokra,
áttétesen (szakmai elszólásod
szavajárása) segítséget nyújtok
mélyizmaid tornamutatványához.

Izomrost és büszke anyaság
összefüggése kitapintható
elasztikusan, gördülékenyen,
s a különbség, hogy természetlen
kéjeket vagy áldásos gyönyört
ringatott valaha emlőd, öled.

Mit tegyek, hogy ne szentségtörően
furakodjak beléd, s ha hímek a múltból
meg is keseríthették behunyt szemű
magömlengéseimet képzelőerővel,
szájvized és krémed ne nyomjon el
utóíz, szagot, tanújeleket;

nemzéseitek, fogantatásaid,
a kihordások világfájdalmi
bűnbánat nélkül fölmentsenek
mindkettőnket a másikonk alól,
s engem tápláljon magzatodként
méhed, ha szükségét szenvedem?

Mirelit paplanokban tartósított
családod angyalmiséig kienged.
Kinyújtózol, egyik láb, másik láb,
óraműpontossággal időzítesz,
mikor forduljon be nyelv a fogkorona,
presztízsaútó az iskola elé.

Bevásárolunk, főzünk, vacsora után
hitzegő halkés veszi el étvágyadat.
Pisztrángtejködből kifejegetve
filézhetők a tetőgerincek.
Kézbe vesszük sorsunkat külön-külön,
megtöröm ráncaidat, szemöldököd.

Fejünk fölött barát-apáca fedés
óv meg mennydörgő égszakadástól,
homorú apácák fekszenek
domború barátcserepek alá –
műszaki rajzokéhoz hasonló
képet alkotsz hashártyaviszonyokról.

*Belső szerveim topográfiját
boncolgatód kórházi monitoron,
hideg ultrahangfejjel tapogatód
édesanyám epevezetékét,
s ha elkalandoznak a hanghullámok,
embriómról verődhetnek vissza.*

*Szerkezeteink egyre élesebbek,
mint fűzéses diszkivilágításban
az Andrassy úti csupasz fasor.
Egyik láb, másik láb, átmozgatód
társasházunk tónusos szegélyeit,
körfolyosóit, csigalépcsőkorklátját.*

*Megvizsgálod a téli Budapest
folyadékmegtartó képességét,
kátyúk, tömött csatornaalagutak
nem engedik, hogy a csapadék ürüljön.
Lassuló bélműködés: passzázsnek
hívod az élettani jelenséget.*

*Amitől felborul a kínos egyensúly,
beteg szövetek vízháztartása,
emlékkövek képeznek néma
határfelületet, frekvenciáink
elnyelődnek; örökre sajnálni
fogom, de sosem csinálnám vissza.*

*Együtt törlesztjük az időt, tetemes
halál előlegét, nem a kegyelem,
inkább a körülmények adják össze
könyöradományukat, hogy ne tudjam,
elvált vagy leendő férjeddél várakozunk
egyénis mögött a szentáldozásra.*

*Fékre lépek, kuplungra, övem hátraránt,
utunkon, túloldalára kíváncsózva,
egyik láb, másik láb, pompás szarvascsorda
vált ki az erdőből, iramlík, vágatát.
Ostyánk, mi menten szétolvad, egyazon
testből vétetett a kemény szájpardon.*

Széri-Varga Géza: Lőrinczék egy napja: 1. Hajnali indulás